

РЕШЕНИЕ

№ 277

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-B, в закрито заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

като разгледа докладваното от Пепа Маринова-Тонева Въззивно гражданско дело № 20231100511806 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 435 – 438 ГПК.

Образувано е по жалба вх. № 034325/12.07.2023 г. на Б. Д. С., ЕГН *****, длъжник по изп.д. № № 20218410400327 по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 на КЧСИ, срещу разпореждане на съдебния изпълнител от 04.07.2023 г., с което оставил без уважение искането на жалбоподателката за прекратяване на изпълнителното производство по отношение на нея на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Жалбоподателката поддържа, че разпореждането е незаконосъобразно. Като се позовава на разясненията, дадени с т. 10 на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС поддържа, че поканата за доброволно изпълнение сама по себе си не представлявала изпълнително действие; Че съобщението за насрочване на опис в поканата не било поискано от вискателя изпълнително действие; Описът не бил осъществен поради невнасяне на дължимата авансова такса от вискателя, поради което не прекъсвал нито погасителната давност, нито перемпторния срок; Насрочването на опис не било същинско изпълнително действие, а представлявало техническа дейност, извършена от съдебния изпълнител по подготовка на същинското изпълнително действие. Поради това намирала, че насрочването на опис не е част от фактическия

състав по извършване на описа и не представлява валидно изпълнително действие от категорията на тези, които прекъсват течението на давността или перемпторния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. От това следвало, че за периода от февруари 2021 (когато били извършени последните изпълнителни действия по делото - запори на банкови сметки) до февруари 2023 г. не са искани или извършвани изпълнителни действия, двугодишният срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК бил изтекъл и делото следвало да се счита за прекратено по право поради перемпция към м. 02.2023 г. Поради това моли съда да отмени атакуваното разпореждане и да върне делото на ЧСИ с указания за прекратяване на делото.

Взискателят по изпълнението и ответник по жалбата - „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, е депозирал писмени възражения по реда на чл. 436, ал. 3 ГПК, с които оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде оставена без уважение.

По делото са представени мотиви на ЧСИ, с които се взема становище за неоснователност на жалбата.

Жалбата е процесуално допустима като подадена в двуседмичния срок по чл. 436, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване съгласно чл. 435, ал. 2, т. 6, пр. 2 ГПК акт на съдебния изпълнител – разпореждане за отказ да прекрати изпълнително дело.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Изпълнително дело № 20218410400327 по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 на КЧСИ, е образувано по молба от 28.01.2021 г. на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, за събиране на вземания срещу длъжниците Б. Д. С. и Божидар Николаев Толев по изпълнителен лист от 11.01.2021 г., издаден по гр.д. № 20026/2012 г. на СРС, 35 състав, съгласно който длъжниците са осъдени да заплатят на взискателя по 1/2 част от сумата 1 225.96 лв. – разноси по делото.

С молбата е поискано налагане на запори по банкови сметки на длъжниците и налагане на запори по трудови възнаграждения, а в случай че не се постигне удовлетворяване – да се извърши опис и оценка на движими вещи с цел изнасянето им на публична продан. С молбата е извършено и възлагане по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ.

На 29.01.2021 г. взыскателят е внесъл указанията му от ЧСИ с разпореждането за образуване такси в общ размер 108 лв., вкл. по т. 9 ТТРЗЧСИ за налагане на 2 бр. запори.

На 17.02.2021 г. ЧСИ изпратил покани за доброволно изпълнение до длъжниците и едновременно с това – запорни съобщения до банки, като видно от преписа от изпълнителното дело, запорите на вземания по банкови сметки на длъжницата С. са наложени с достигането им до третите задължени лица на 19.02.2021 г. Поканата за доброволно изпълнение не е връчена на длъжницата С. (л. 15 – 16 от изпълнителното дело). По отношение на другия длъжник след пълно погасяване на дълга производството е приключено с разпореждане на ЧСИ от 15.09.2022 г.

На 31.12.2022 г. ЧСИ изпратил втора покана за доброволно изпълнение до длъжницата, в която е обективизирано и разпореждане на ЧСИ за насрочване на опис на движимото ѝ имущество за 02.02.2023 г. от 11 ч. в дома на длъжницата. Поканата е връчена на длъжницата на 23.03.2023 г., след датата на насрочения опис, и същият не е бил извършен.

С молба от 31.07.2023 г. взыскателят отново поискал от ЧСИ да наложи запор върху трудовото възнаграждение на длъжницата.

Междувременно с молба от 03.07.2023 г. длъжницата поискала от ЧСИ да прекрати изпълнителното дело на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. С атакуваното разпореждане от 04.07.2023 г. ЧСИ отказал да прекрати делото.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, изпълнителното производство се прекратява, когато взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години.

Съгласно разясненията, дадени с т. 10 на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, прекратяването на изпълнителното производство поради т.нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правнорелевантни факти. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение

и кога ще направи това, тъй като прекратяването настъпва по право. Във връзка с поставения за тълкуване въпрос по т. 10 – откога започва да тече нова погасителна давност за вземането, когато изпълнителният процес е прекратен поради перемпция на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е прието, че новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника, като давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ: насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитори, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н., до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Както е посочено в решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV ГО на ВКС, на което жалбоподателката се позовава, а още и в решение № 127 от 12.07.2022 г. по гр. д. № 2884 от 2021 г. III ГО на ВКС, решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г., IV ГО на ВКС и др., перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва - обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т.е. осъществяването на всички поискани способности е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се

осъществяват по причина, за която взискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане. За целта е нужно от съдебния изпълнител да са му дадени указания за отстраняване нередовността на искането на основание чл. 129 ГПК по арг. от чл. 426, ал. 3 ГПК.

В случая по делото се установи, че на 19.02.2021 г. са били наложени запори по банкови сметки на длъжницата, а с разпореждане от 31.12.2022 г., преди изтичане на двугодишния срок, ЧСИ е насрочил опис на движими вещи в дома на длъжницата. Противно на поддържаното в жалбата, извършването на опис е поискано от взискателя още с молбата за образуване на изпълнителното дело, като същевременно е извършено и възлагане по реда на чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ, поради което неоснователно в жалбата се поддържа това действие да било невалидно предприето от съдебния изпълнител.

По въпроса представлява ли насрочването на опис същинско изпълнително действие, прекъсващо давността и/или перемптивния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е налице противоречива съдебна практика, както е посочил в мотивите си и ЧСИ. Според настоящия състав насрочването на опис от съдебния изпълнител по искане на взискателя или по възлагане по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ следва да се приеме за действие, прекъсващо преклузивния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Дори от мотивите на цитираното от жалбоподателката решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV ГО на ВКС следва, че насрочването на опис съставлява действие по насочване на изпълнението върху движими вещи. Неизвършването на насрочения опис може да е от значение за прекъсването на давността, но не и за перемпцията, тъй като след като съдебният изпълнител е предприел действия по насочване на изпълнението върху имущество на длъжника, до осъществяването на съответния способ (успешно или неуспешно) за взискателя не съществува задължение да иска извършване на нови изпълнителни действия. Впрочем дори да се приеме, че извършването на описа е от значение и за прекъсването на срока за перемпция, в случая, противно на твърдяното в жалбата, той не е осъществен не поради неосъществено съдействие от взискателя – в изпълнителното дело няма данни ЧСИ да е указал на взискателя какви такси трябва да внесе във връзка с насрочения опис, както е бил длъжен да направи по арг. чл. 426, ал. 3 вр. чл. 129 ГПК. Едва ако взискателят не изпълни указанията може да се приеме, че с поведението си е осуетил прилагането на

способа. В случая обаче по делото се установи, че описът не е осъществен по причина, че втората покана за доброволно изпълнение не е могла да бъде връчена на длъжницата преди датата на насрочения опис.

По изложените съображения настоящият състав намира, че насочването на изпълнението чрез насрочване на опис на движими вещи от ЧСИ е факт, който е прекъснал течението на двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Срокът отново е прекъснат с молбата на вискателя от 31.07.2023 г., с която е поискал повтаряне на изпълнителни действия.

С оглед изложеното, не са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК за прекратяване на изпълнителното дело по отношение на жалбоподателката. Атакуваното разпореждане е законосъобразно, а жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх. № 034325/12.07.2023 г. на Б. Д. С., ЕГН *****, длъжник по изп.д. № № 20218410400327 по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 на КЧСИ, срещу разпореждане на съдебния изпълнител от 04.07.2023 г., с което е оставено без уважение искането ѝ за прекратяване на изпълнителното производство по отношение на нея на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, като неоснователна.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____